

(Kort bemærkning).

Mariann Fischer Boel (V):

Jeg synes, det var en meget imødekommende besvarelse, vi fik fra fødevareministeren i sidste runde, og jeg hæftede mig da ved, at vi kunne konstatere, at det er ministerens snusfornuft, der har sejret i den diskussion, vi har haft i dag.

Et nationalt kompromis? Jeg ved ikke, for mig giver det sådan nogle mindelser om noget, der ikke holder så forfærdelig længe.

Jeg tror, vi skal finde et andet udtryk for overskriften til det arbejde, som vi vel alle sammen i den kommende tid vil koncentrere os om at prøve at finde en fornuftig løsning på. Det var det, jeg hørte fødevareministeren sige, og den handske er vi fra Venstres side helt parat til at tage op.

Jørn Jespersen (SF):

Jeg synes også på de fleste strækninger, at det var en imødekommende tale, som ministeren holdt her til sidst, med ganske få undtagelser, som jeg skal vende tilbage til.

Når ministeren lægger op til, at vi muligvis i en fortsat debat om hele strategien omkring offentliggørelse kunne finde hinanden i et bredt flertal, så skal det ikke skorte på velvilje fra vores side i den sammenhæng. Vi synes både, det er rigtigt, at nogle af de eksempler på offentliggørelse, der foregår i dag, ikke er så hensigtsmæssige, og at viljen fra ministerens side til at bruge offentliggørelse på flere områder og i stærkere omfang er blevet tilkendegivet i dag, og det er vi naturligvis glade for.

Det område, hvor vi ikke er blevet enige og ikke engang har nærmet os hinanden i løbet af i dag, er jo spørgsmålet om restaurationer og f.eks. også detailhandelsbutikker som bagere, slagtere osv. Jeg forstår simpelt hen ikke, at ministeren kan sige, at der er tale om myndighedsansvarsforflygtigelse i Københavns levnedsmiddelkontrol, når kendsgerningen er, at det er den levnedsmiddelkontrol, som har brugt flest midler, som har sat mest ind på, og som mest har udnyttet de styringsmidler, der findes til at styre hygiejnen i de her butikker.

Jeg tror simpelt hen, at ministeren skulle studere den indsats, der er blevet gjort, og gå lidt mere i detaljer med det. Så ville han efter min opfattelse få en anden vurdering af situationen.

Jeg forstår også, at når ministeren nu bliver ansvarlig for området, efter at den nye lov er trådt i kraft, så har vi et nærmest bindende løfte om, at flere restauranter med dårlig hygiejne vil

blive lukket. O.k., det må vi så se på til den tid. Jeg håber på, at ministeren er i stand til at leve op til det. Det vil selvfølgelig løse en del af det, hvis det middel bliver styrket. Jeg tror stadig væk, at ministeren vil have behov for at bruge offentliggørelsesredskabet på det her område, både fordi det vil vise sig, at den statslige kontrol heller ikke magter opgaven udelukkende med de styringsmidler, der er til rådighed, og fordi forbrugerne vil kræve, at offentliggørelsen fortsætter. Men den debat får vi givetvis lejlighed til at tage igen ved andre lejligheder. Jeg tror, at den er vigtig at køre videre med.

Så er der spørgsmålet om bagateller, hvor ministeren direkte spurgte mig, hvordan SF's opfattelse skulle forstås. Jamen vi mener faktisk, det er vigtigt for at give forbrugerne den rigtige oplysning, at det er sager af en vis størrelse og omfang og alvorlighed, man offentliggør, for ellers slører man jo billedet.

Når vi har diskuteret Plantedirektoratets offentliggørelse af frugt og grønt, om der er råd osv., så mener vi, at der skal være en eller anden bagatelgrænse for, hvornår en lidt træt asparges fører til offentliggørelse, netop for at give et helhedsbillede af det. Det er egentlig også min opfattelse, at ministeren deler det synspunkt.

Omvendt – hvis man har en fødevarevirksomhed, en stor fødevareproducent, som helt bevidst i sin markedsføring spiller på at lave vildledende markedsføring, så synes vi, der er tale om en bevidst, grov fejl af stor betydning, og at offentliggørelse derfor er langt mere relevant i den sammenhæng.

Så er der diskussionen om forhøjet celletal og penicillin osv. hos den enkelte landmand. Vi har bare det problem, at her virker offentliggørelsen altså for det første meget alvorligt, fordi det er en enkelt person i et lokalområde, der bliver hængt ud, og det synes vi, at vi skal have med i vores overvejelser. Når det så samtidig er sådan, at produktet ikke kan identificeres i butikken og der dermed ikke er et frit valg for forbrugeren, så mener vi også her, at der bør være grænser for, i hvilke situationer man går ind og offentliggør. Der kunne vi godt tænke os, at princippet, der hedder grove, gentagne tilfælde, blev anvendt i større omfang, end det gør i dag. Det håber jeg vi kan diskutere, sådan at vi kombinerer retssikkerheden for det her område med relevante forbrugeroplysninger.

Det har intet at gøre med, som nogle har sagt, at vi ikke ønsker ensartede vilkår for forskellige